

EG ERI SUM EG ERI

HANN HEVUR TIL TÍÐIR **BULDRAD** VIÐ **SÍÐULINJUNA** Í FØROYSKUM **HONDBÓLTI**, MEN **SJÁLVUR** SIGUR **JAN OTTOSEN** SEG VERA SERA **RÓLIGAN**. HINVEGIN SIGUR **HANN** EISINI, AT TAÐ **EISINI** RÆÐUR UM AT **ÁVIRKA** SPÆLARARNAR **RÆTTA** VEGIN, OG TÁ KANN TAÐ Í **NØKRUM** FØRUM **RIGGA** VÆL AT TOSA VIÐ **HEILT** STÓRUM **BÓKSTAVUM**

HONDBÓLTUR

Jákup Mørk
jakup@sosialurin.fo

Tað er bert ein vika síðani, at fyrsti venjarin hetta hondbóltsárið varð sekkjaður. Tað hendi, tá leiðslan í VÍF gjørdi av, at Jan Ottosen ikki longur skuli venja besta manslið felagsins.

Hóast ein vika ikki er tað stóra, so er tað í ein avkláraður Jan Ottosen, sum nú lítur aftur á tað, sum hendi í Vestmanna.

– Eg haldi, at eg varð avkláraður um hetta mest sum alt fyri eitt. Tað er jú eitt yrki, har útskiftingin er hampuliga títt, og tí eru venjarar altíð í vanda.

Men er tað í dag nakað, sum tú hugsar, at tú kundi gjørt øðrvísi, ella eru tað nyttuleysar hugleiðingar, tá tú ert venjari?

– Tað er kanska ikki so nógv, sum eg kundi gjørt øðrvísi. Sum eg havi sagt í útvarpi, og sum Áki Olsen (formaður í VÍF, blóm.) eisini segði, so var nakað av órógv í hópinum. Eg royndi fyrst sjálvur og síðani saman við Henrik at loysa hetta, so liðið fekk mest burturúr, men hesum tók felagið ikki undir við.

– Tað var eisini mitt egna hugskot, at vit fingi Henrik sum part av einum venjaratoymi, og eg haldi, at hetta kom sum ein bumba hjá okkum báðum. Men soleiðis er veruleikin nú einaferð. Og tað harmar meg almikið. Tá vit tóku Henrik inn sum venjara, lógu vit bert eitt stig frá oddasessinum, so úrslitini vóru á eini leið. Tað ber jú eisini til at siga, at saman við Henrik fingi vit bara eitt av seks møguligum stigum, men eg skal ikki geva Henrik skyldina fyri tað. Saman framdu vit tá nakrar broytingar, sum helst kostaðu eitt sindur, men hesar

MYND: ALVUR HARALDSEN

byrjaðu nú eisini at geva úrslit. Men nú verður hetta so nakað, sum Henrik má arbeiða víðari við.

Broytti KÍF

Jan hevur nú virkað sum venjari í føroyskum hondbólti í sløk fyra ár, og hann dylur ikki fyri, at hann væl kundi hugsað sær at hildið fram sum venjari í Føroyum.

– Tað er sjálvandi ikki vist, at eg sleppi framat nakrastaðni, og sum venjari veitst tú ikki, um onkur heilt annar møguleiki bráðliga stingur seg upp. Men eg standi sjálvandi opin fyri teimum møguleikum, sum kunnu koma.

Tað var annars ein heldur øðrvísi venjari, sum kollfirðingar fingi til kappingarárið 2009. Í øllum førum øðrvísi enn tað, sum føroyskur hondbóltur áður hevði sæð.

Stíllurin var næstan boheme-kendur. Við síðum hári og svartaskóm lögdu fólk til merkis, at nýggjur maður var í hollini, og bráðliga var spælistíllurin hjá KÍF ein heilt annar. Ikki minst tí

verjuskipanin ikki líktist tí, sum vanligt var í Føroyum.

– Ein partur av tí, sum eg tá gjørdi, var eisini at broyta teirra máta at hugsa uppá. Talan var um eitt lið, sum støðugt hevði verið partur av botninum, og tað var eitt mynstur, sum eg fegin vildi bróta, og tí máttu nøkur ting eisini gerast øðrvísi.

Staðfestingin varð seinni, at hetta riggaði. Fyrstu nógvu dystirnar hetta fyrsta árið vóru kollfirðingar púrasta sörir, men so kom av álvara ferð á. Fyrsta árið gjørdust teir akkurát ov stuttir til FM-finalu, men hendan varð veruleiki tey bæði næstu árin. Í báðum førum tó við vónbroti og silvuri sum úrsliti.

Hørð orð á vegnum

Eitt annað, sum fólk eisini hava lagt til merkis, er, at Jan Ottosen ikki altíð er tann mest stillfæri venjarin. Og kanska hevur hann eisini fingið orð fyri at vera ein, sum rópar hart – sera hart.

– Eg eri nú einaferð, sum eg eri.

Vanliga eri eg sera róligur, men eg brenni jú eisini fyri nøkrum tingum – millum annað hondbólti – og tá kann eg øsa meg, um spælarar t.d. ikki halda gjørdar avtalur.

– Hinvegin er tað heldur ikki so, at eg altíð leiki í. Eg trúgvi neyvan, at tað hendi meira enn einar 10 ferðir tey trý árin, sum eg var hjá KÍF, og kanska var tað einar trýggjar ferðir nú í Vestmanna. Men sjálvandi kemur fokus á, tá ein venjari tosar við teimum heilt stóru stavunum, og so bita fólk seg fast í tað.

Men er hetta ikki eisini ein partur av sálarfrøðini við venjarastarvinum. Hetta at spælarar viðhvørt skulu hava eitt ordans spark?

– Tað er tað partvíst eisini. Spælarar eru jú ymiskir. Summir skulu hava eitt ordiligt spark, so teir kunnu vísa sítt besta, meðan skeld av hesum slagnum kann fáa aðrar at krógva seg heilt burtur á vøllinum. So tú skalt kenna tínar spælarar sera væl, áðrenn tú kemur við teimum heilt stóru bókstavunum.

Opin fyri avbjóðingum

Enn veit Jan ikki, um hondbóltsframtíðin er í Føroyum ella aðrastaðni. Men hann slær fegin fast, at hann als ikki hevur læst seg fastan upp á nakra ávísa uppgávu.

– Eg haldi, at her eru sera nógv spennandi lið í Føroyum. Bæði hjá monnum og kvinnum eru lið við nógvum ungum spælarum, sum tað væl ber til at menna heilt nógv. So eg vil siga tað soleiðis, at eg eri opin fyri øllum. Eg vil ikki læsa meg fastan í nakran ávísan arbeiðssetning, men stendur ein uppgáva til reiðar, so taka vit tað harfrá, sigur Jan Ottosen.